

[Pelle Voigt]

Den skrigende modsætning, man i redegørelsen læser om på ældreboligområdet, mellem de foreslåede begrænsninger af kommunernes byggemuligheder og den foreslåede totale overdragelse af ældreboligbyggeriet til kommunerne stikker også i øjnene. Hvor skal pengene komme fra? Hvad vil boligministeren gøre, hvis det viser sig, at der ikke bliver bygget tilstrækkelig mange ældreboliger? Det har vi ikke fået gnost af svar på.

Hr. Estrup har i går i Information – efter min mening rigtigt – påpeget det urimelige i, at staten helt unddrager sig ansvaret for ældreboligbyggeriet. Jeg håber, det betyder, at vi kan fastholde et flertal her i folketings salen for en fortsat statslig indsats på dette område.

Det fremgår imidlertid desværre af redegørelsen, at regeringens hovedbekymring hverken er opfyldelsen af boligbehovet eller hensynet til beskæftigelsen blandt landets bygningsarbejdere, som jo heldigvis er stigende. Det handler snarere om, at regeringen frygter for, at dens indkomstpolitiske ramme gennembyrdes, hvis beskæftigelsen i byggefagene bliver for høj, og selv om opsvinget altså kun har bidt sig midlertidigt fast på regionalt plan, er man øjensynlig meget bekymret over de lønstigninger, som udløses af den voksende beskæftigelse inden for byggefagene. Man kunne fristes til at spørge boligministeren, hvilken rimelighed der er i, at der ikke bygges boliger, at der fortsat skal gå bygningsarbejdere arbejdsløse i visse områder af landet, fordi der helt andre steder er overophedning på grund af erhvervsbyggeri. Man kunne også fristes til at spørge boligministeren, hvor høj en arbejdsløshed i byggefagene der kræves, for at regeringens indkomstpolitiske målsætninger og inflationsdæmpende politik ikke kommer i vanskeligheder.

Regeringens beslutning om, at man kan overføre dele af den vedtagne almennyttige kvota fra et år til et andet, skal jo ifølge redegørelsen – og det er vi da glade for understreges så klart – ikke forstås som et nedskæringsinstrument, men det er meget vanskeligt at tage denne forsikring højtideligt, så længe vi har det horrible forhold, at udskydelsen kan ske på fuldstændig ubestemt tid. Som sagerne står nu, kan en kvotaudskydelse for den sags skyld skubbes ud til den anden side af dette århundrede. Hvor bliver så den samlede planlægning af? Hvilke forsikringer har

vi for, at dette ikke anvendes som nedskæringsinstrument? Sådant en forsikring har vi naturligvis ikke, det er jo ikke meningen.

Problemerne inden for ældreboligområdet er uløste. Vi venter stadig spændt på at se også socialministerens bidrag til løsningen af disse problemer, og det samme gælder initiativerne inden for ungdomsboligbyggeriets område.

Jeg synes, det er godt, at ministeren fremsætter planer og udskriver konkurrencer, men hvornår begynder man at foretage sig noget praktisk? Alle praktiske initiativer synes at blive syltet i udvalg og høringer, og den forbløffende syltning, vi har set af hele lejelovsspørgsmålet, er kun ét særlig grotesk eksempel.

Nu går grundejerne ud og fortæller pressen i Danmark, at prisen for at acceptere forhandlingsresultatet mellem grundejerne og LLO er en forhøjelse af afkastet af privat udlejningsbyggeri, en forhøjelse, der er så stor, at den svarer til profitten ved anden erhvervsvirksomhed. Det synes endog at være sådan, at boligministeren har stillet grundejerne en sådan forhøjelse af afkastet i ud-sigt. 7 pct. af 15. almindelige vurdering, som ellers er en ganske pæn betaling for denne fuldstændig overflødige og samfundsskadelige virksomhed, som de private udlejere udøver, synes ellers at være mere end tilstrækkeligt. Men her gælder der altså ikke nogen indkomstpolitisk målsætning fra regeringens side. Med hensyn til grundejernes indtjeningsmuligheder har man ingen som helst hævninger eller bekymringer for, hvad dette måtte udløse af inflatoriske virkninger eller pres på betalingsbalancen.

Det er jo også det problem, vi har på byfornyelsesområdet, hvor man bliver ved med fra regeringspartierne side at fremholde det besynderlige synspunkt, at ejere skal have penge af det offentlige for, at det offentlige er med til at forøge værdien af deres ejendomme. Det er noget, almindelige mennesker og skatteborgere i dette land må have overordentlig vanskeligt ved at forstå, selv om det kombineres med en række sympatiske betragtninger om, at denne byfornyelse – som vi jo altså ikke får, fordi regeringen ikke afsætter penge til den – når den til sin tid kommer, hvis det nogen sinde sker, også i vid udstrækning skal være til glæde for ældre